

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.627 van 24 maart 2015
in de zaak A. 215.091/XII-7838**

In zake: de NV DORMA FOQUIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristof Uytterhoeven
kantoor houdend te 2600 Berchem
Potvlietlaan 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de NV NATIONALE BANK VAN BELGIË
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Isabelle Cooreman
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ninoofsesteenweg 643
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 februari 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “(1) de beslissing van de Nationale Bank van België dd. 6 februari 2015 om de offerte van [de nv Dorma Foquin] met betrekking tot de opdracht ‘Aankoop en onderhoud van diverse beveiligingsdeuren en beveiligingssluissystemen’ als onregelmatig te beschouwen en aldus nietig te verklaren, en dienvolgens tot wering van deze offerte over te gaan, en (2) de beslissing van de Nationale Bank van België dd. 6 februari 2015 om de opdracht ‘Aankoop en onderhoud van diverse beveiligingsdeuren en beveiligingssluissystemen’ voor een globaal bedrag van € 1.467.222 te gunnen aan de firma Boon Edam, die volgens de Nationale Bank van België de economisch meest voordelige regelmatige offerte heeft ingediend”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 maart 2015, om 11.00 uur.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristof Uytterhoeven en Stefanie Moras, die verschijnen voor de verzoekende partij, en advocaat Mattias Valkeniers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Nationale Bank van België schrijft een overheidsopdracht voor de aanneming van leveringen uit voor de aankoop en onderhoud van diverse beveiligingsdeuren en beveiligingssluissystemen.

De opdracht bestaat uit een overeenkomst met een looptijd van acht jaar voor de aankoop, de installatie en het onderhoud (omniumcontract) van verschillende veiligheidsdeuren en systemen van veiligheidssassen.

De voorziene hoeveelheden zijn:

- 4 inbraakbestendige sassen WK2;
- 4 inbraakbestendige sassen WK3;
- 6 inbraak- en kogelwerende sassen WK2;

- 6 inbraak- en kogelwerende sassen WK3;
- 5 draaikruisen;
- 8 snelpoorten voor personen (“speedgates”).

Als gunningswijze wordt gekozen voor de beperkte offerteaanvraag.

3.2. De opdracht wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen van 14 mei 2014 en in het Publicatieblad van de Europese Unie van 17 mei 2014.

3.3. Zes kandidaten dienen een aanvraag tot deelneming in bij de verwerende partij, waaronder de verzoekende partij.

Bij besluit van 6 augustus 2014 worden vijf kandidaten geselecteerd.

3.4. Met een brief van 1 september 2014 worden de geselecteerde kandidaten uitgenodigd om een offerte in te dienen en wordt hun kopie bezorgd van het bestek.

Met betrekking tot de vorm en inhoud van de in te dienen offertes bepaalt artikel I.5. van het bijzonder bestek als volgt:

“Op straffe van uitsluiting zal de offerte opgesteld worden zoals beschreven in dit bestek. Indien formulieren bij het bestek gevoegd zijn, dient de inschrijver deze zo volledig mogelijk in te vullen.”

Met betrekking tot de keuze van de offerte, bepaalt artikel I.12 van het bijzonder bestek onder meer hetgeen volgt:

“Het bestuur kiest de economisch meest voordelige regelmatige (rekening houdend met de gunningscriteria) offerte.
Offertes die niet aan alle gevraagde minimumvereisten voldoen, kunnen zonder meer uitgesloten worden.

Indien een offerte onvoldoende informatie bevat en het bijgevolg quasi onmogelijk wordt ze grondig te evalueren, kan deze zonder meer uitgesloten worden.”

In de technische bepalingen van het bestek worden drie types van toegangsbeveiligingssystemen, meer bepaald cilindrische eenpersoonssassen, draaikruisen en snelpoorten voor personen (“speedgates” of “speedlanes”), nader beschreven.

Specifiek met betrekking tot de cilindrische eenpersoonssassen, vereist het bijzonder bestek in artikel III.2 wat volgt:

“Beveiligingsgraad van het sas

Per type sas vraagt de bank verschillende minimale weerstandsklassen. De inschrijver dient duidelijk aan te geven wat de mogelijkheden zijn.

Indien het materiaal aan strengere normen dan de essentiële of minimaal opgelegde kan voldoen, kan dit meer punten opleveren bij de beoordeling van het criterium kwaliteit.

De beveiligingsgraad van alle voorgestelde sassen moeten, voor zover van toepassing, worden gestaafd met geldige attesten, opgemaakt door een officieel erkend Europees keuringsorganisme.

[...]

Minimaal opgelegde weerstandsklassen:

- WK2 conform NBN EN 1627

- WK3 conform NBN EN 1627

Minimaal opgelegde weerstandsklassen en kogelwerendheidsklassen:

- WK2 + BR3 NS conform NBN EN 1063

- WK3 + BR3 NS conform NBN EN 1063”

In het inschrijvingsformulier, gevoegd als bijlage 1 bij het bestek wordt er tevens op gewezen dat de inschrijver bij zijn offerte dient te voegen “alle nodige documenten (documentatie, technische fiches, certificaten, keurings- en testverslagen,...) die nodig zijn om een kwalitatieve evaluatie van de offerte te maken”.

3.5. Vervolgens ontvangt de verwerende partij een aantal vragen van de kandidaat-inschrijvers, onder meer met betrekking tot de vereiste voorlegging van attesten inzake de technische vereisten van de sassen. Naar aanleiding hiervan bezorgt de verwerende partij op 26 september 2014 een lijst van vragen en

antwoorden aan alle kandidaat-inschrijvers waarin onder meer het volgende wordt vermeld:

“Is het niet hebben van een WK2 of WK3 attest een reden tot uitsluiting (voor de eenpersoonssassen)?

Pagina 17 artikel ‘beveiligingsgraad van het sas’ legt op: ‘De beveiligingsgraad van alle voorgestelde sassen moet, voor zover van toepassing, worden gestaafd met geldige attesten, opgemaakt door een officieel erkend Europees keuringsorganisme’.”

3.6. Vier inschrijvers, waaronder de verzoekende partij, dienen tijdig een offerte in.

3.7. Met een ter post aangetekende brief van 4 december 2014 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij en aan de nv Kone Belgium mee wat volgt:

“Voor volgende essentiële rubriek van het door u voorgestelde materiaal Type 1 “PRESTIGE SUN – 2014” vinden wij geen gegevens in uw offerte: [...]

Om uw offerte te kunnen weerhouden vragen wij u, per kerend aangetekend schrijven, de ontbrekende geldige WK3 attesten voor materiaal Type 1 ‘PRESTIGE SUN – 2014’ te bezorgen binnen de 12 kalenderdagen (d.w.z. ten laatste op 17/12/2014).”

Voormeld schrijven wordt door de verzoekende partij met een ter post aangetekende brief van 11 december 2014 als volgt beantwoord:

“In bijlage vind u het WK3 attest van Saima veiligheidssassen.

Zoals beschreven is het aangeboden sas ‘Prestige Sun-2014’ conform de WK3 klasse. De testen werden uitgevoerd door het ‘Istituto Giordano’ op een gelijkaardig sas ‘Commodoor Gate’ en zoals beschreven is het aangeboden sas Prestige Sun 2014 qua opbouw, werking, afsluiting, ... volledig vergelijkbaar met de Commodoor Gate.

Dit heeft het ‘Istituto Giordano’ bevestigd door iedere pagina te ondertekenen.”

Met een ter post aangetekende brief van 9 december 2014 bezorgt de nv Kone Belgium aan de verwerende partij hetzelfde document.

Op 8 januari 2015 vraagt de verwerende partij aan de verzoekende partij nog een ontbrekend attest BR3 NS volgens norm NBN EN 1063 op. Op 13 januari 2015 beantwoordt de verzoekende partij deze brief en maakt zij twee attesten over.

Vervolgens richt de verwerende partij op 21 januari 2015 een e-mailbericht aan het “Istituto Giordano” in verband met het door de verzoekende partij op 11 december 2014 voorgelegde document, dat op 23 januari 2015 wordt beantwoord.

3.8. Op 6 februari 2015 beslist de verwerende partij om de offertes ingediend door de verzoekende partij en de nv Kone Belgium onregelmatig te verklaren op grond van de volgende motivering:

“Afwijking van de essentiële voorschriften van het Bestek:
Voor de sassen type 1 (eenpersoonssassen) schrijft het bestek een minimale beschermingsgraad voor. Deze beschermingsgraad moet worden bewezen aan de hand van geldige attesten van erkende keuringsorganismen. De aldus opgelegde normen en klassen vormen een essentiële bestekseis. De firma's Dorma Foquin en Kone Belgium kunnen voor het aangeboden materiaal (hetzelfde materiaal van de fabrikant 'SAIMA') geen geldig certificaat opgesteld door een officieel erkend Europees keuringsorganisme voorleggen. Bijgevolg, wijken de offertes van de firma's Dorma Foquin en Kone Belgium van een essentieel voorschrift van het bestek af. Ze worden dus beschouwd als onregelmatig en bijgevolg als nietig.”

3.9. Na toetsing van de overige twee offertes aan de gunningscriteria wordt vervolgens besloten om de opdracht te gunnen aan de bvba Boon Edam, die volgens de verwerende partij de economisch meest voordelige regelmatige offerte heeft ingediend.

Dit is de bestreden beslissing.

3.10. Met een ter post aangetekende brief van 6 februari 2015 wordt aan de verzoekende partij meegedeeld dat werd beslist om haar offerte te weren en wordt haar een uittreksel van deze beslissing meegedeeld.

Op 19 februari 2015 vraagt de verzoekende partij tevens de integrale gunningsbeslissing op, welke haar per kerende wordt bezorgd.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4.1. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

4.2. Te dezen is evenwel ook de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’ van toepassing.

Krachtens artikel 15, eerste lid, van die wet kan de uitvoering worden geschorst van de thans bestreden beslissingen in aanwezigheid van een ernstig middel of een klaarblijkelijke onwettigheid.

Overeenkomstig artikel 15, tweede lid, echter wordt de vordering tot schorsing voor de Raad van State uitsluitend ingesteld volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er dient te dezen dan ook enkel nog te worden onderzocht of minstens één ernstig middel wordt aangevoerd, dan wel een klaarblijkelijke onwettigheid aanwezig is, die de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen verantwoorden.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 25 van de wet van 15 juni 2006 ‘overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’ (hierna: wet van 15 juni 2006), van de artikelen 7 en 95 van het koninklijk besluit van 15 juli 2011 ‘plaatsing overheidsopdrachten klassieke sectoren’ (hierna: het koninklijk besluit Plaatsing), van het *patere legem* beginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van het gelijkheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste onderdeel* van het middel voert de verzoekende partij in essentie aan dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat de verwerende partij haar offerte als substantieel onregelmatig heeft beschouwd omwille van het ontbreken van een certificaat, terwijl uit de feiten niet blijkt dat het overleggen van een geldig certificaat opgesteld door een officieel erkend Europees keuringsorganisme een afwijking inhoudt van enig essentieel vormvoorschrift of enige essentiële inhoudelijke bepaling opgenomen in het koninklijk besluit Plaatsing of in de opdrachtdocumenten.

In een *tweede onderdeel* van het middel voert de verzoekende partij nog een schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, meer bepaald van artikel 7, § 3, van het koninklijk besluit Plaatsing, doordat de verwerende partij besluit tot de substantiële onregelmatigheid en nietigheid van de offerte van de verzoekende partij wegens het ontbreken van een geldig certificaat, terwijl “uit de feitelijke elementen *prima facie* blijkt (1) dat verzoekende partij wel degelijk documenten heeft toegevoegd die als een certificaat kunnen worden beschouwd van het aangeboden materiaal, minstens hiermee kunnen worden gelijkgesteld, minstens aantonen dat de door verzoekende partij voorgestelde oplossingen op gelijkwaardige wijze voldoen aan de eisen van de technische specificaties en (2) verwerende partij pas in een aanvullend

aangetekend schrijven van 12 februari 2012 (dit is na de gunningsbeslissing en kennisgeving aan verzoekende partij) aangeeft dat deze documenten louter formeel niet als een certificatie kunnen worden beschouwd”.

Beoordeling

6. De verwerende partij heeft haar beslissing om de offerte van de verzoekende partij onregelmatig te beschouwen gesteund op de reden dat de verzoekende partij bij de inschrijving geen geldig certificaat opgesteld door een officieel erkend Europees keuringsorganisme kan voorleggen inzake de door haar aangeboden eenpersoonssassen, model “Sun Prestige 2014” van de fabrikant Saima, zodat niet kan worden uitgemaakt of het aangeboden materiaal conform de technische vereisten van het bestek is en meer bepaald voldoet aan de daarin opgelegde “minimale beschermingsgraad”, namelijk “WK3 conform NBN EN 1627”.

In de mate dat in het middel de schending van de formelemotiveringsplicht wordt aangevoerd, toont de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aan waarom die motivering, hiervoor geciteerd onder randnummer sub 3.8., haar niet in staat stelde terdege te oordelen of het zin heeft zich in rechte te verweren tegen de bestreden beslissingen. Het tegendeel blijkt veeleer uit dit middel, waarin de verzoekende partij deze motivering zeer uitgebreid betwist. Aldus lijkt op dat punt voldaan aan de formelemotiveringsplicht, minstens de *ratio legis* ervan.

7. De vraag of een bepaling van het bestek essentieel is, namelijk dermate belangrijk dat een afwijking ervan onvermijdelijk tot gevolg moet hebben dat met de betrokken offerte geen rekening mag worden gehouden, dient *in concreto* in elk geval afzonderlijk in het licht van het dossier te worden beantwoord. Het staat in de eerste plaats aan de aanbestedende overheid om vast te stellen of een vastgestelde afwijking al dan niet een essentiële besteksbeplating betreft.

8. Uit de hiervoor onder randnummer 3.4. geciteerde besteks-bepalingen – inzonderheid artikel I.5., artikel I.12 en artikel III.2 met betrekking tot de beveiligingsgraad van de cilindrische eenpersoonssassen, die de verzoekende partij niet lijkt te betwisten – mag op het eerste gezicht worden afgeleid dat het bestek op dwingende wijze voorschrijft dat de beveiligingsgraad van de voorgestelde sassen minstens “moet” voldoen aan bepaalde “minimaal opgelegde weerstandsklassen” en dat die beveiligingsgraad “moet worden gestaafd met geldige attesten, opgemaakt door een officieel erkend Europees keuringsorganisme”, dat deze certificaten bij de offerte dienen te worden gevoegd, dat de offerte “op straffe van uitsluiting” dient te worden opgesteld zoals beschreven in het bestek en dat de “offertes die niet aan alle gevraagde minimumvereisten voldoen, [...] zonder meer uitgesloten [kunnen] worden”.

9. Overeenkomstig artikel 2, 12°, b), van het koninklijk besluit Plaatsing lijken de technische specificaties in geval van een opdracht voor leveringen of diensten bovendien betrekking te mogen hebben ook op de procedures voor de conformiteitsbeoordeling van de vereiste kwaliteit.

10. Aldus blijkt uit het bestek dat de verwerende partij groot belang hechtte aan de technische besteksconformiteit inzake de beveiligingsgraad van de sassen, waarvoor zij ook uitdrukkelijk minimumvereisten blijkt te hebben gesteld. Deze minimumvereisten mochten door de verwerende partij als een substantieel element van de opdracht worden aangemerkt. Dit lijkt op het eerste gezicht in te houden dat een inschrijver die tekortkomt aan de in het bestek gestelde vereiste van het voorleggen van een geldig attest, een substantieel onregelmatige offerte lijkt te hebben ingediend.

11. De verzoekende partij betwist echter in het tweede onderdeel van het middel dat zij geen geldig certificaat zou hebben voorgelegd. Volgens haar heeft zij wel degelijk “voldaan aan de vereiste tot certificatie zoals opgenomen in de opdrachtdocumenten, minstens [...] aangetoond dat de voorgestelde

oplossingen op gelijkwaardige wijze voldoen aan de eisen van de technische specificaties”.(1)

12. De ter zake relevante paragrafen van het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 7 van het koninklijk besluit Plaatsing bepalen:

“§ 2 Onverminderd de verplichte nationale technische voorschriften, voor zover verenigbaar met het Europees recht, worden de technische specificaties als volgt aangegeven:

a) hetzij door verwijzing naar de technische specificaties en, in volgorde van voorkeur, naar de nationale normen waarin Europese normen zijn omgezet, de Europese technische goedkeuringen, de gemeenschappelijke technische specificaties, internationale normen, andere door de Europese normalisatie-instellingen opgestelde technische referentiesystemen, of, bij ontstentenis daarvan, de nationale normen, de nationale technische goedkeuringen dan wel de nationale technische specificaties inzake het ontwerpen, het berekenen en het uitvoeren van werken en het gebruik van producten. Iedere verwijzing gaat vergezeld van de woorden ‘of gelijkwaardig’;

[...]

§ 3 Wanneer de aanbestedende overheid gebruik maakt van de mogelijkheid te verwijzen naar de in § 2, a), bedoelde specificaties, kan ze echter geen offerte weren met als reden dat de aangeboden producten en diensten niet beantwoorden aan de specificaties waarnaar zij heeft verwezen, indien de inschrijver, tot voldoening van de aanbestedende overheid, in zijn offerte met elk passend middel aantoonst dat de door hem voorgestelde oplossingen op gelijkwaardige wijze voldoen aan de eisen van de technische specificaties.

Een passend middel kan een technisch dossier van de fabrikant zijn of een testverslag van een erkende organisatie.

[...]

§ 6 ‘Erkende organisaties’ in de zin van dit artikel zijn testlaboratoria, ijklaboratoria en inspectie- en certificatieorganisaties die voldoen aan de toepasselijke Europese normen.

De aanbestedende overheid aanvaardt certificaten van in andere lidstaten erkende organisaties.”

1 kme: volgens mij moet de inschrijver bewijzen dat zijn materiaal voldoet aan wk3 of weerstandsklasse 3 conform de gevraagde Europese norm of gelijkwaardig en dat kan hij met elk passend middel: een passend middel kan een technisch dossier van de fabrikant zijn of een testverslag van een erkende organisatie. de cruciale vraag is hier of het door de verzoekende partij gevoegde document een dergelijk passend middel is en bewijst dat het aangeboden sas voldoet aan weerstandsklasse 3 van de en 1627 of op gelijkwaardige wijze daaraan (dus min weerstandsklasse 3) voldoet.

Voormelde bepalingen vormen een omzetting in het Belgische recht van artikel 23 van Richtlijn 2004/18/EG.

Overweging 29 bij deze Richtlijn luidt als volgt:

“De door de aanbestedende diensten opgestelde technische specificaties moeten de openstelling van overheidsopdrachten voor mededinging mogelijk maken; daartoe moet het mogelijk zijn inschrijvingen in te dienen waarin de diversiteit van de technische oplossingen tot uiting komt. Te dien einde moeten enerzijds de technische specificaties kunnen worden opgesteld in termen van prestaties en functionele eisen en moeten anderzijds, bij verwijzing naar de Europese - of bij ontstentenis daarvan naar de nationale - norm, op andere gelijkwaardige oplossingen gebaseerde inschrijvingen door de aanbestedende dienst in overweging worden genomen. Om de gelijkwaardigheid aan te tonen, moeten de inschrijvers elk bewijsmiddel kunnen gebruiken. Overheidsdiensten moeten iedere beslissing dat er geen sprake is van gelijkwaardigheid, kunnen motiveren. [...]”

13. In de huidige stand van het geding wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar offerte opmerkt dat de door haar aangeboden eenpersoonssassen van het model “Prestige Sun-2014” voldoen aan weerstandsklasse WK3 en dat zij ter staving bij haar offerte een attest voegt, genaamd “Certification WK3 en conformité à la norme EN 1627, pour sas modèle PRESTIGE SUN – 2014”.

Op het eerste gezicht betreft het een niet-gedateerd en niet-ondertekend document van zes bladzijden uitgaande van de fabrikant “Saima” waarbij de fabrikant verklaart dat het sasmodel “Prestige Sun-2014” werd gerealiseerd met dezelfde hoofdkenmerken als het model “Commodoor Gate” en dat het thans aangeboden model behoort tot dezelfde familie van sassen Commodoor Gate en dezelfde oplossingen gebruikt om hetzelfde niveau van weerstand te verkrijgen. Daarna volgen tekeningen waarbij de vier belangrijkste basisonderdelen – gelet op het garanderen van het niveau 3 van de norm 1627 – van beide modellen worden vergeleken. De zesde bladzijde bevat een certificaat van het Instituto Giordano met betrekking tot voormeld ander model van sas, genaamd “commodoor gate” waaruit blijkt dat dit model voldoet aan klasse 3 conform de EN norm 1627. Voorts bevatten de “attesten” van de offerte nog een “declaration

CE de conformité” van de fabrikant Saima waarbij deze zelf verklaart dat het model Prestige Sun-2014 conform is met “UNI EN 1627 CLASSE WK3”. Die verklaring is ondertekend en gedateerd op 25 september 2014. Een handleiding van de fabrikant Saima over de sas Prestige-Sun-2014 “réalisé en conformité à la norme EN1627 classe WK3” van 35 bladzijden wordt ook toegevoegd.

14. Hoewel artikel 7, §§ 3 en 4, van het koninklijk besluit Plaatsing, erop wijst dat een technisch dossier van de fabrikant of een testverslag van een erkende organisatie een passend bewijsmiddel kan zijn, lijkt de aanbestedende overheid er op het eerste gezicht, mede in het licht van haar discretionaire bevoegdheid, niet toe te zijn gehouden om eender welk document uitgaande van de fabrikant als afdoende bewijs te aanvaarden.

Zoals reeds gezegd, verklaart de fabrikant “Saima” in het door de verzoekende partij gevoegde “certificaat” louter dat het sas “Prestige Sun-2014” gerealiseerd werd met dezelfde belangrijkste eigenschappen als het model “Commodoor Gate” en dat het dezelfde oplossingen gebruikt om tot een zelfde niveau van weerstand te komen. Het betreft een document dat, naast de certificaten met betrekking tot het andere model, slechts vier bladzijden bevat, met een aantal “basis”tekeningen waarin beide modellen worden vergeleken.

Op het eerste gezicht lijkt de verwerende partij de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid dan ook niet te buiten te zijn gegaan door het bij de offerte gevoegde bewijs niet afdoende te beschouwen in het licht van de in het bestek vereiste minimale weerstandsklassen.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij de verzoekende partij, ook na indiening van haar offerte, alsnog de kans heeft geboden om aan te tonen dat het door haar aangeboden sas voldeed aan de minimumvereisten en om alsnog de ontbrekende “WK3 attesten voor materiaal Type 1 ‘Prestige Sun – 2014’” voor te leggen, doch dat de verzoekende partij op 10 december 2014 opnieuw hetzelfde document heeft overgemaakt aan de verwerende partij, ditmaal op elke pagina voorzien van een stempel van het “Istituto Giordano” en een handtekening.

Vervolgens blijkt uit de stukken van het administratief dossier eveneens dat de verwerende partij de bewijswaarde van dit document ook nog effectief heeft onderzocht door zelf contact op te nemen met dit erkend organisme.

Op het eerste gezicht lijkt deze verklaring van de fabrikant “Saima”, zelfs met toevoeging van het “Istituto Giordano”, echter niet te kunnen worden beschouwd als een geldig certificaat opgesteld door een officieel erkend Europees keuringsorganisme, zoals vereist in het bestek, of als “een testverslag van een erkende organisatie” zoals bepaald in artikel 7, § 3, van het koninklijk besluit Plaatsing. Dit lijkt op het eerste gezicht ook te kunnen worden afgeleid uit het antwoord vanwege het “Istituto Giordano” van 23 januari 2015, op een vraag van de verwerende partij hieromtrent.

In dit antwoord stelt het “Istituto Giordano” dat het keuringsattest met betrekking tot het model Commodoor Gate verwijst naar een vrijwillige typekeuring (resultaat van een testverslag van 2004) en geen productcertificering is, en dat de verkregen resultaten enkel geldig zijn voor en van toepassing op het geteste staal, en voorts: “Wat uw vraag betreft, meen ik wel dat de resistentie van het aangeboden staal gelijkaardig en vergelijkbaar is met die van het geteste exemplaar, uiteraard als de constructie-eigenschappen en kwaliteit van de materialen dezelfde zijn. Onder andere de norm EN 1627:2011 zelf (maar ook de vroegere norm ENV 1627) laten het keuringslaboratorium toe om de keuringsresultaten ‘uit te breiden’ tot varianten van het staal, zoals in dit geval”.

Voorts lijkt op het eerste gezicht te moeten worden vastgesteld dat het technisch rapport met betrekking tot “PRESTIGE SUN – 2014” zoals opgesteld door het “Istituto Giordano”, dat de verzoekende partij neerlegt als stuk 12, dateert van 13 februari 2015 en dus van na de bestreden beslissing van 6 februari 2015, zodat de verwerende partij hiermee bij de aanname van de bestreden beslissing geen rekening kon houden. Bovendien betreft dit nieuwe document een technisch verslag uitgaande van het “Istituto Giordano”, wat *prima facie* geenszins kan worden beschouwd als een “gelijkaardig attest” als de verklaring van de fabrikant die de verzoekende partij op 10 december 2014 reeds had overgemaakt.

Ook de verwijzing door de verzoekende partij naar het officieel attest dat zij op 24 november 2014 zou hebben bezorgd met betrekking tot het draaikruis, lijkt op het eerste gezicht niet relevant aangezien de onregelmatig-verklaring van de offerte van de verzoekende partij geen betrekking lijkt te hebben op de draaikruisen, doch wel op de eenpersoonssassen. De bijkomende attesten die zij heeft overgemaakt bij aangetekende brief van 13 januari 2015 blijken op het eerste gezicht betrekking te hebben op een andere minimumvereiste – “BR3 NS volgens norm NBN EN 1063” – van de tevens gevraagde inbraak- én kogelwerende sassen, namelijk de kogelwerendheid.

15. Aldus is op het eerste gezicht niet aangetoond dat de beslissing om de offerte van de verzoekende partij te weren niet steunt op een voldoende draagkrachtig motief en strijdig is met de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Evenmin blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij de gelijkheid van de inschrijvers zou hebben miskend door het door de verzoekende partij afgeleverde attest niet als een geldig certificaat te beschouwen. In het bestek wordt immers een attest gevraagd, opgemaakt door een officieel erkend Europees keuringsorganisme. Op het eerste gezicht blijkt de verwerende partij alle inschrijvers die niet het vereiste bewijs hebben voorgelegd, te hebben geweerd. De verzoekende partij toont voorts op het eerste gezicht niet aan en beweert ook niet dat zij niet in staat zou geweest zijn om dergelijke certificaat te verkrijgen.

16. Het middel lijkt in beide onderdelen van het eerste middel dan ook niet ernstig.

VI. Besluit

17. Het enige middel is niet ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 maart 2015, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Bovin,

staatsraad,

waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Frank Bontinck,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Bovin